

Terttu Grönberg

Uuden elämän alku

Uuden elämän alku

©Terttu Grönberg 2024

Taitto: Suunnittelutoimisto Tammikuu Oy

ISBN: 978-952-80-7181-5

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Uuden elämän alku

Terttu Grönberg

Vielä viimeinen silmäys, katseeni kiertää huoneistoa. KahvinkeitTIMEN pistoke on irrotettu, valot sammutettu ja ikkunat suljettu. Astun rappukäytävään ja painan oven kiinni. Jään nojaamaan oveen, rinnassa kouraisee ikävä, hengitän syvään. Tartun matkalaukun kahvaan ja painan hissin, taksi odottaa.

Katselen lentokentän hälinää. Perheitä on lähdössä lomamatkalle, liikemiehiä harppoo tummissa puvuissaan ja nuoret koripallotytöt odottavat kilpailumatkaa silmät säihkyen.

Lentokoneessa yritän keskittyä lukemaan naistenlehteä. Selailen sen sivuja näkemättä mitään ja lopulta vaivun katselemaan ulos ikkunasta. Lennämme pilvien yläpuolella, ne välkkyvät pehmeän kutsuvina auringon kimmellyksen peilautuessa niistä takaisin. Kuinka ihanaa olisikaan uppoutua leijailemaan pehmeän untuvaisen pilvenhattaran syliin ja unohtaa kaikki.

Ruskeat nappisilmät nousevat ajatuksiini, suljen silmäni. Rakas hännänheiluttaja, aina iloinen vierellä kulkija, hänet olin joutunut lähettämään koirien taivaaseen sairauden väsyttämänä. Hän oli ollut sielunhoitajani mieheni kuolemasta saakka.

Pakenen yksinäisyyttä ja tyhjyyttä pienelle Välimeren saarelle.

Ajan kapeaa tietä, joka poukkoilee kallioiden välissä. Tuuli leyhyttää hiuksiani ihanasti viilentäen. Olin hetken mielijoh-
teesta vuokrannut avoauton ja nyt tunnen tyytyväisyyttä,
nautin tästä hetkestä.

Saavun majapaikkaani ja pieni pyöreä naurava rouva ottaa
minut syleilyynsä ja toivottaa tervetulleeksi. Hän ohjaa
minut huoneistooni, näyttää, missä mitäkin on ja avaa ovet
patiolleni.

– Wau, mikä upea näköala, huudahdan ihastuneena.

6

Vesi siintää alhaalla kirkkaansinisenä, rinteessä on eri
väreissä kukkiva niitty, vähän kauempana kasvaa viinirypä-
leitä ja oliiveja. Täällä saan olla seuraavat viisi viikkoa!

Avaan matkalaukkuni löytääkseni uikkarit. Pulahdan
altaaseen ja uin pitkin vedoin päästä päähän, kunnes tunnen
hengästäväni. Vajoan vettä valuen leposohvalle ja annan
auringon lämmittää.

Ajatukset palaavat taas menneeseen.

Mieheni yllättävän kuoleman jälkeen tuntui, kuin koko
elämäni korttipakka olisi pudonnut lattialle ja levinnyt
ympäriinsä. Ystäväni oli sanonut silloin: Sinulla ei ole kiire
mihinkään. Poimi yksi kortti kerrallaan, tutki sitä ja mieti,
kuuluuko se vielä elämääsi jatkossakin. Toimi sen tunteen
mukaan ja uskalla antaa asioiden myös mennä menojaan, jos
siltä tuntuu.

Sitä minä kai nyt sitten olen tässä tekemässä.

Nautin aamupalaa aurinkoisella patiollani, puun suojassa. Rouva oli taas jättänyt aamiaistarvikekorin ovelleni. Olen majaillut asunnollani monta päivää. Olen vain leijunut unessa, lojunut aurinkotuolissa tai uinut. Tuntuu, kuin en olisi edes ajatellut, pääni on ollut tyhjä, levossa kai sekin.

Tänä aamuna tuntuu erilaiselta, kuin energiani olisi palannut. Tunnen kukkien tuoksun leijailevan sieraimiini, se tulee läheiseltä niityltä. Kuinka hyvältä kahvikin tuoksuu ja kuinka pehmeältä persikan maku kielelläni. Kuulen lintujen laulavan – ihana aamu.

Päätän lähteä mereen uimaan. Puen kevyen mekon päälleni ja sandaalit jalkaan ja pakkaan uintireissua varten tarvittavat tavarat kassiin. Sitten suuntaan ulos autolle.

Rouva kastelee kukkia aulassa. Hänellä on esiliina hameensa suojana, keittiössä taitaa olla ruuan valmistelu meneillään. Minut nähdessään hän tulee kädet ojossa luokseni ja halaa huudahtaen:

– Ihanaa, Ruusunen on herännyt.

Kerron olevani lähdössä mereen uimaan ja hän puhkeaa oitis neuvomaan, mistä saaren paras uimapaikka löytyy. Päätän kuunnella hänen ohjettaan. Rouva kaivaa esitekaapista kartan ja näyttää, mistä uimaranta löytyy sekä ohjaa vielä kauneimman tienkin, jota pitkin kannattaa ajaa. Kiitän häntä sydämestäni ja lähden matkaan.

Pysäköin auton puiden varjoon ja lähden kävelemään kohti poukamaa, jossa valkoinen hiekka hehkuu ja vesi kimmeltää. Rannalla on vain muutamia ihmisiä, joitakin lapsia on uimassa. Levitän alustan hiekalle ja asetan tavarani sen päälle.

Äkkiä uimapuku päälle ja riennän houkuttelevaan kimmeltävään veteen. Kahlaan syvemmälle, vesi on vielä aika viileää, onhan vasta toukokuu, mutta minulle se on juuri sopivaa. Sukellan aaltoon ja tunnen, kuinka suolainen vesi maistuu huulillani. Uin nautinnollisin vedoin pois päin rannasta kunnes olen niin syvällä, että pääsen kunnolla keinumaan aaltoihin. Kellun selälläni ja annan kirkkaan veden puhdistaa itseni kaikesta surusta ja ikävästä. Ajantajuni häviää, on vain kannatteleva pehmeä keinu, jossa irrotan kaikki ohjani ja annan veden viedä.

8

Uintireissun jälkeen lepäilen rannalla ja vatsani kurnii kuuluvasti, minullahan on nälkä. Kerään tavarani ja ajan lähimpään kylään etsimään paikkaa, jossa saisin syötävää.

Istun tavernassa ulkona, odottelen kalasalaattiannostani ja nautin odotellessani tuoremehua. Silmäni osuvat viereisen liikkeen ikkunaan, se on joogahuone. Ajatuksiini nousee muistikuva vuosien takaa, jolloin kävin säännöllisesti joogaamassa ja kuinka hyvältä se tuntui. Arjen kiireet sitten veivät aikani ja harrastus jäi.

Kun lähden tavernasta, jalkani ohjaavat minut joogahuoneen ovelle. Kokeilen ovea, mutta se on kiinni, eikä soittokelloa ole. Ovessa on kuitenkin lappu, jossa kerrotaan ohjaajan yhteystiedot, otan siitä kuvan.

Majapaikassani avaan läppäriä ja sähköpostini. Siellä on kymmenittäin viestejä, myös ystävät kyselevät. En ole ilmoittanut kenellekään mitään ja nyt vähän syyllisyys nostaa päätäni. Laitan kaikille lyhyen viestin: Olen päässyt perille ja kaikki on hyvin. En jaksa ajatella nyt heitäkään sen enempää, toivon heidän ymmärtävän.

Ennen kuin suljen koneen, lähetän sähköpostia joogahuoneelle. Sitten päätän lähteä majapaikkani tavernaan haukkaamaan jotain iltapalaa. Valitsen pöydän, josta näen hyvin ympärilleni. Ihmisiä alkaa tuntea sisään. Paikallisia tulee perheineen. On hauska seurata, kuinka lapset otetaan niin rakastavasti vastaan ja heidät huomioidaan aivan erityisellä tavalla.

Tarjoilija suosittelee minulle hummeripataa, mutta päädyn kuitenkin espanjalaiseen perunamunakkaaseen: tortilla de patatas. Annostani odotellessa nautin lasillisen Xoriguer-giniä, olen kuullut sen olevan Menorcan kansallisuoma. Samalla jatkan asiakkaiden seuraamista. Mitähän varten ihmiset ovat tulleet lomailemaan juuri tänne, ja mikä on saanut heidät tänään tulemaan tähän ravintolaan?

Rouva itse tuo annokseni ja kertoo valmistaneensa sen rakkaudella juuri minulle. Olen niin iloinen, kun näen sinut täällä, hän sanoo. Kiittelen häntä vuolaasti ja ne kiitokset tulevat suoraan sydäimestä. Rouva huokuu lämmintä energiaa ympärilleen. Hän saa ihmiset hymyilemään ja nauramaan.

Olen syönyt annokseni ja pyörittelen käsissäni tyhjää lasia. Seuraan lähelläni olevaa suurta seuruetta, he ovat selvästi paikallisia. Mukana on joukko lapsia vanhempineen ja luulen iäkkäämmän pariskunnan olevan perheyhteisön isovanhemmat. He kaikki puhuvat paljon ja äänekkäästi, tehostaen käsillään asiaansa. Heillä tuntuu olevan mukavaa yhdessä. Tunnen sisälläni vahvan toiveen: Juuri tuollaisen perheyhteisön minäkin haluan ympärilleni.

Lopulta lähden nukkumaan. Uni ei kuitenkaan halua vielä tulla, joten otan tietokoneen syliini sängylle ja avaan sen. Sähköpostiini on tullut viesti joogahuoneelta.

Viesti on valtavan lämminhenkinen: Tulevana viikonloppuna meillä on avoimet ovet ja erilaisia kokeilujoogatunteja pitkin päivää. Tervetuloa kokeilemaan ja tutustumaan. Seuraavalla viikolla on neljän päivän intensiivikurssi, joka kylläkin on täynnä, mutta varapaikalle voi ilmoittautua. Tällä kurssilla joogaamme luonnossa, Monte Toron huipulla paikassa, joka tunnetaan myös saaren hengellisenä keskuksena.

Tänne haluan, siitä ei ole epäilystäkään. Vastausviestissä kerron haluavani ilman muuta mukaan.

Terhin elämä murskautuu, leviää kuin korttipakka ympäriinsä pitkin lattiaa. Hän pakenee surua ja yksinäisyyttä pienelle Välimeren saarelle. Siellä hän löytää ymmärryksen, jonka avulla alkaa poimia pudonneita kortteja yksitellen, itseään kuunnellen. Kuuluuko tämä asia vielä elämääni? Oman intuition kuunteleminen johdattaa hänet mitä jännittävimpien kohtaamisten ja kokemusten äärelle.

Books on Demand